

Peter Seeberg

En majaften i tusmørke og forårsregn forlod den omsider sin moder. Jorden var lun og våd, stængler og blade var våde, den gled med den største lethed i alle retninger på sin bane af slim, alle steder var lige gode, ypperlige, fordøjelige. Den finraspede de allersarteste blade af skvalderkål under hækken, det
5 grønneste af ærenprisen mellem jordbærplanterne og kunne selv om den var i den voldsomste voksealder sagtens tilbagelægge en dags- og natrejse på omkring 50 meter.

Den holdt sine følehorn højt løftede og siede rum og plads og duft og friskhed gennem dem, gik aldrig forgæves, bøjede aldrig af for eventyret,
10 men besteg tillidsfuld en cementmur, et plankeværk eller et drivhus. Alle steder var der noget optageligt: fine stoffer, tørre og ildnende, sprængfyldte af galskab, uundværlige for opbygningen af et sneglehus.

Allerede ved Sankt Hans havde den fået hus på ryggen. Den bar det strunk på alle gartnerens bedste jordbær, som den kun afskrællede for den
15 lunkne, søde solside og med den kraft, den derved erhvervede sig, søgte den i juli op i moreltræet og ud i de øverste grene, hvor ingen plukker ville kunne nå og hvor den kunne hænge og drukne sig i de fuldmodne bær, der gjorde eftersøvnen i huset tung og dybsindig.

Alle vegne sporede den søstre og brødre, alle på vej til at udforske og dra-
20 ge næring på de dumdrstigste steder, nogle spændte og svulne af gejlhed (1) allerede, strækkende sig omkring hverandre med slim i slim, mens husene dunkede mellem blade og græs, ja højt oppe i traverne. Intet var i sandhed umuligt for en snegl. Hvor højt verden end rakte og hvor langt, snegle ville nå derhen.

I august havde den allerede mange kilometer bag sig. Den havde været
25 over byens hovedgade i støv og tørhed, over flisefortovet og var kommet ind i apotekerens have, hvor den fortsatte østpå gennem postmesterens have, med et besøg i sveskeblommetræet, forbi tømmerhandlerens og godsekspe-
30 ditionen med den varme trægavl mod syd og på tværs af hele jernbanelin-
jen. De endnu varme skinner var næsten ikke til at forlade.

Langt borte fra var den omsider blevet draget af vinløvet på jernbanesta-
tionen, som den nåede i september, hvor bladene var ved at gulnes og den spiste sig mæt og vemodig i efterårsløv. Da var den nået fire-fem meter opad
muren i kryds frem og tilbage.

35 Oktober rejste den røde farve i bladene, den korte, glødende, som sneglen ikke modstod. Den indtog dem tøvende og overvældet af klarhed og ventede sig derefter intet mere. Den satte sin fod fast på den gule teglmur og trak sig

ind i huset. Den svedte en membran (2) ud, der bandt den til stedet og til de erindringer, der sang i huset.

1:

Fremtiden syntes overflødig. Nedstigning næppe tilrådelig. Vinteren ville ikke krænke den, og den ikke vinteren.

5

(Om fjorten dage, 2000)

den
ed i
øje-
det
den
ejse

t og
ret,
Alle
ldte

det
den
den
nne
orde

dra-
ed(1)
sene
hed
ville

æret
: ind
lave,
spe-
elin-

sta-
den
opad

glen
tede
k sig

(1) gejlhed: seksuel ophidselse

(2) membran: tynd hinde